

Psykedelisk trance. Sommeren igennem er Europa fyldt med de såkaldte 'psy-trance-festivaler', hvor ufiltrerede hippiedrømme fra 60'erne lever videre i bedste velgående. Dansen til de elektroniske rytmer opfattes som et stammeritual opdateret til det 21. århundrede.

En fest med jordforbindelse

Af CHRISTINA MAJCHER

»Velkommen til Paradis!« Bogstaverne svæver i luften over indgangsportalen til Ozora Festivalen i Ungarn, spændt ud med usynlige tråde mod den blå aftenhimmel. Vi har kørt i to timer fra lufthavnen i Budapest i en shuttlebus. De to fyre fra Californien på sædet foran mig, den ene med glødende mørklilla hår, har glædet sig så meget til ankomsten, at luften nu formeligt dirrer af forventning. Nu er vi her endelig!

Paradis er for mange netop Ozora-festivalen, der har været afholdt hvert år i Ozora-dalen siden 2004, og nu er en af de mest kendte europæiske festivaler med fokus på 'psykedelisk trance'. Psykedelisk trance er en elektronisk musikgenre, der opstod til hippiefesterne på strandene i Goa op gennem 80'erne i mødet mellem syrerock og tidlig elektronisk musik, og for alvor begyndte at brede sig i starten af 90'erne, hvor lyden og æstetikken var rejst tilbage til Europa med de *backpackers*, der havde været med til festerne i Indien.

I modsætning til de dedikeret urbane genrer som techno og house, der vækker billeder af raves i forladte fabriksbygninger i Detroit og Chicago, folder psy-trance (kort for 'psykedelisk trance', *red.*) sig bedst ud under åben himmel, gerne så langt ude i naturen som muligt. Tempoet er højt med 140 beats i minuttet og opad, lyden er storslået, dystert og symfonisk, nogle gange rasende, ofte sugende vemodig.

Den dyrkes på ugelange, kulørte festivaler over hele verden med navne som 'Indian Spirit', 'Universo Paralelo' og 'Tribal Gathering', og uanset hvor – om det er på strandene i Mexico og Thailand eller skovene i Sverige – er det med den samme

naturtilbedende, stammeligende æstetik: jordfarver, snurrende tatoveringer, glødende neon. Lydmæssigt og visuelt strækker den sig både organisk boblende ind mod naturen og fremtidsforelsket ud i verdensrummet med alien-masker og fluorescerende fraktaler. Folk har fjer i håret, glitrende ansigtsmaling og lange dreadlocks som en global forsamling af dansende trance-indianere.

»STAMMEN er ankommet«, står der da også med store typer på forsiden af *The Ozorian Prophet* – festivalens avis, der udgives dagligt og uddeles på festivalpladsen af tårnhøje mænd på styler. Tirsdag morgen har avisen et billede fra mandagens åbningsceremoni på forsiden. På side to har Goa Gil, den legendariske goa-trance-dj, der blev en af grundlæggerne af musikgenren, efter han rejste fra ungdomsoprøret og syrerock i San Francisco i 1969 og slog sig ned på de indiske strande, skrevet om, hvordan menneskeheden gennem hele sin historie har brugt musik og trance-dans til at løfte sig op til nye bevidsthedstilstande: »Det, vi opdagede i Goa, var ikke noget nyt. Siden tidernes morgen har mennesket brugt sine tilgængelige teknologier kombineret med månens og solens cyklusser til at iscenesætte ekstatiske begivenheder, hvor den kosmiske ånd kan føles af alle, der deltager,« udtaler den nu 64-årige musiker i bladet. Engang brugte man trommer af dyreskind til at frembringe rytterne, nu er det computere og synthesizers.

I år har Goa Gil indledt Ozora-festivalen med et 24 timers langt sæt i The Chill Out Dome: »Det kan tage tid at komme ind i de her særlige tilstande af øget bevidsthed. Jo længere festen varer, jo stærkere bliver trancen og magien,« siger han ved samme lejlighed.

For ham er dansen til de elektroniske rytmer et oldgammelt stammeritual opdateret til det

21. århundrede, der kan øge vores bevidsthedsniveau og bringe os i tættere kontakt med planetens behov.

DET synes da også, som om alt ved festivalen arbejder på at få én til at genetablere jordforbindelsen. Der går ikke mange timer i det bakkede landskab, før sko og klipklappere ryger af. Resten af festivalen foregår barfodet. Efter et døgn er upraktiske, forfængelige rutiner (som at tage mascara på i teltåbningen om morgenen) allerede væk. Efter to døgn er man fuldt akklimatiseret, gennemkøbt og kværnet tæt på jorden, i nær kontakt med træer og græs, fødderne nu permanent svøbt i nye sko af tørret mudder, som en ekstra jordforbindelse.

»Ildjonglørerne dukker op som mytiske flammesvæsener, og den gigantiske bar lyser op som en festivals i Valhalla.«

På hovedscenen danser man i skyggen af pangfarvede blade på de kulørte grene af et gigantisk træ, hvis brede stamme kravler op fra midten af dansegulvet som tætsnoede lianer. Set ovenfra ligner trækrønen en kulørt snegleformet fraktal.

Ude i den ene side af dansegulvet sprøjter vandforstøvere på trapæle en mild støvregn over dem, der vil undslippe den sitrende varme hede, og omdanner jorden til glitrende mudder. Mange går *all in* på jordtilbedelsen og bader i mudderet med en iver, som var det flydende chokolade.

Når mørket falder på, tændes der bål i en gigantisk jerngrube, lidt tilbage trukket fra hovedscenen, mens ildjonglørerne dukker op som mytiske flammesvæsener, og den gigantiske bar, der ligger i behørig afstand fra dansegulvet, lyser op som en festivals i Valhalla. Hovedscenens pangfarvede soltræ forvandles til en undervandslignende urskov i dybblå og glødende pink, badet i lys og glitrende gopler, der var usynlige i dagslyset, men nu svæver højt over de dansendes hoveder. Jo mørkere natten bliver, jo vredere bliver musikken. Symfonisk psy-trance afløses af hurtigere og mere filtrerede undergenrer som 'dark-psy' og 'forest', der galopperer buldrende gennem kroppen og maser sig ind i ørerne som sorte insektsværme og maskindæmonisk torden.

I daggyret falder tempoet langsomt igen i takt med den stigende temperatur. De, der har sovet sig gennem nattens trolddom, jages ud af deres telte af solen. Der drikkes morgenkaffe og spises friskskåret frugt i den skyggefulde Shiva Bar, indtil trommen fra mainfloor lokker den mørbankede krop tilbage på plads.

DANSEN er i centrum, men festivalprogrammet er også tætpakket med foredrag om alt fra spirituel vækst og kraniosakral biodynamik til morgenyoga, lydhealing og undervisning i indonesisk dans. I fællesskøkkenet Cooking Grove, i en skyggefuld lund fyldt med kulørte hængekøjer, laves der mad på bål og i stenovne i en rytme, der bevæger sig gennem de seks chakraer i takt med festivalens stigende stemning. Om onsdagen er den kulinariske rejse op gennem rygsojlen nået til det lystfuldt orange sakralchakra ved kønsorganerne, og så serveres der selvfølgelig retter med saftdryppende mangoer, sprøde gulerødder, og hvad der ellers findes af saftige, libido-stimulerende råvarer i de rette kulører. Dagens urtesuppe er lavet af morgenfrueblomster plukket i festivalens egen grøntsags- og urtehave, The Seven Headed Garden, hvor der er daglige workshops og foredrag om permakultur, økologi og helbredende urter.

De mere legesyge festivalgængere kan med vilje blive væk i den gigantiske labyrint, der er udformet i en raslende majsmark på toppen af en bakke. Drilske skilte med kryptisk ordlyd lokker én på eventyr dybere og dybere ind i labyrintgangene mellem de høje planter. Vil man gerne findes igen, er opslagstavlen ved stien op mod Pumpui-scenen som en poetisk væg af romantisk håb. Her efterlyser folk, hvad de fandt eller mistede natten i forvejen. Nogen har tabt deres trefarvede jonglørbolde, andre leder efter kørelighed videre til den næste festival i Schweiz, Tyskland eller Sverige. De bedste sedler er de dybfølte, tætskrevne A4-ark, hvor hjerteramte ravers efterlyser den soulmate, de mødte natten før og bondede med i tre intenst glødende timer foran venstre højtaler på mainfloor og så, oh smerte, mistede igen i mørket og nu bare MÅ og skal finde igen, stadigt kogende af kosmisk nyforelskelse.

Ozora er i det hele taget en af de kærligste og mest sansemættede festivaler, underregnede endnu har oplevet, og på trods af, at man er komplet mørbanket efter syv dage, er den stadig svar at forlade. Vi går langsomme ture rundt på festivalpladsen og siger farvel til det hele. Fra vinduerne i shuttlebussen er det den almindelige verden, med sine reklameskilte og biler og supermarkeder, der virker mærkelig, ikke det legesyge farveland, man lige har forladt. Den følelse vil holde sig længe.

På Ozora Festivalen i Ungarn er dansen i centrum, men festivalprogrammet er også tætpakket med foredrag om alt fra spirituel vækst og kraniosakral biodynamik til morgenyoga, lydhealing og undervisning i indonesisk dans. FOTO: CHRISTINA MAJCHER